

ἄγραφι ἡ, Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Ἀδρια-
νός.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγραφος.

Ἀδιαφορία, ἀμεριμνοσύνη ἐνθ' ἂν: Ἡ ἄγραφιά του δὲ
λεγεται Φιλιπούπ. Ἰδ. γράφω.

ἄγραφτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Τραπ.) ἄγραφος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὀφ. Σάντ.)
ἄγραφος Σύμ. ἀνέγραφος Κύπρ.

Τὰ ἀρχ. ἐπίθ. ἄγραπτος καὶ ἄγραφος.

1) Ὁ μὴ γεγραμμένος, ὁ μὴ ἔγγραφος, ὁ μὴ ἔγγράφως
αὐτοπρωθὴς ἐνθ' ἂν: Ἀκόμαν ἄγραφτον ἔχω τὸ γράμμα
Τραπ. Ἐχω ἓνα δικό μου ἀνειροκρίτην ἄγραφο, ἀπὸ μὲ τὸν
ἴδιο καμωμένο ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 38 || Γνωμ. Τὰ γραμ-
μένα ἄγραφα δὲν γίνονται (τὰ ὠρισμένα ὑπὸ τῆς τύχης δὲν
ξεγράφονται, δὲν ματαιοῦνται) Θράκ. Τὸ οὐδ. πληθ.
ἄγραφα τοπων. Στερελλ. (Εὐρυταν.) β) Οὐδ. πληθ. ὡς
οὐς., τὰ παραγγέλματα τῆς δεισιδαιμονίας κατ' ἀντίθεσιν
πρὸς τὰ παραγγέλματα τοῦ εὐαγγελίου Κύπρ.: Παροιμ.
Τὰ γραμμένα ἐν τὰ κάμνον τῶν ἀνέγραφα γυρεύκουν
(κατ' ἐπέκτασιν ἐπὶ τῶν μὴ μεριμνούντων περὶ τῶν ἰδίων
ὑποθέσεων, ἀλλὰ πολυπραγμονούντων περὶ τὰ ἀλλότρια.
Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,261 κέξ.) γ) Ἀπροσδόκητα
παράδοξα, ἀπίστευτα κοιν.: Φρ. Αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τ' ἄγραφα
κοιν. Ἀπ' τ' ἄγραφα Λέσβ. Εἶναι ἀπὸ τ' ἀνέγραφα Σύμ.

2) Ἀκατάγραφος, ὁ μὴ καταγεγραμμένος ἐν καταλόγῳ,
καταστήχῳ κττ. κοιν.: Ἐχω ἄγραφα τὰ ψώνια, τὰ ἔξοδα κττ.
Ἀντίθ. γραμμένος. β) Ὁ μὴ ἐγγεγραμμένος, ὁ μὴ
ἐν καταλόγῳ καταγραφείς, οἷον ἐπὶ μαθητῶν, ἐταίρων
κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ὁλτς ἔγραψες, ἐγὼ μονάχον
ἐπέμ'να ἄγραφτος Τραπ. 3) Ἐκεῖνος, ἐν ᾧ οὐδὲν εἶναι
γεγραμμένον κοιν.: ἄγραφο χαρτὶ κοιν. || Φρ. ἄγραφο
χαρτὶ (ἄκυρον συνάλλαγμα) Ἀρκαδ. Μᾶς πῆραν γιὰ ἄγραφο
χαρτὶ (δηλ. ἄνευ γνώμης, ἄνευ θελήσεως) Ἀθῆν. Πβ.
ἀρχ. «γραμματεῖον ἄγραφον». 4) Ἐπὶ νηπίου, τὸ μὴ
ἐμβολιασθὲν Πόντ. (Ὀφ.): Ἐπόμεινε ἄγραφο τὸ μωρό
μουνα. Ἰδ. γράφω.

ἀγρέας ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀγρέυς.

Εἶδος πεταλούδας χρησιμοποιοιμένης ὡς δολώματος
πρὸς ἄγραν πτηνῶν. Συνών. λαμπινέρι.

ἀγρεῖφνα ἡ, ἀμάρτ. ἀγρεῖφνα Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ μεσν. οὐς. ἀγρεῖφνα. Πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν
Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 127.

Γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουν χόρτον. Συνών.
τσουγκράνα.

ἀγρελλῆ ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγρέλλιν.

Ὁ ἄγριος ἀσπάραγος 1) Ἀσπάραγος ὁ ἀκανθώδης
(*asparagus aculeatus* ἢ *horridus*), φρυγανώδης καὶ
ἀκανθωδέστατος, ὁ τοῦ Θεοφρ. ἀσφάραγος ἀκανθώδης.

2) Ἀσπάραγος ὁ ἀφυλλος (*asparagus aphyllus*). 3)
Ἀσπάραγος ὁ ὀξύφυλλος (*asparagus acutifolius*). Συνών.
κουτσαγρελλῆ. 4) Ἀσπάραγος ὁ σφονδυλωτός (*aspa-
ragus verticillatus*).

ἀγρέλλιν τό, Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀγρέλλιον. Πβ. Μαχαιρ. (ΚΣάθα
Μεσν. Βιβλ. 2,190). Κατὰ ΒΦάβην ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς.
βρόον. Ἰδ. Ἀφιέρ. εἰς ΓΧατζιδ. 118 κέξ.

Ὁ ἐδώδιμος βλαστὸς τοῦ ἀγρίου ἀσπαράγου: Ἀγρέλλια
ἐνὶ τῷ γαμῶτος ὁ κάμπος. Ἐτούτη ἡ κωπέλλα ἐν' τρυφερῇ
σὰν ἀγρέλλιν. Μεταφ. χαρακτηρισμὸς παντὸς τρυφεροῦ:
Ἐν' ἀγρέλλιν (εἶναι τρυφερώτατον).

ἀγρελλοπόλυμαν τό, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀγρέλλιν καὶ ἀπόλυμα.

Ἡ πρώτη βλάστησις τῶν φυτῶν: Ὁ βόρδος ἔφαν
τ' ἀμπέλιν ἄνω ὅς τ' ἀγρελλοπόλυμάν του τῷ ἀφάνισέν το.
Συνών. βλάστημα. [**]

ἄγρεμα τό, (I) Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἄγρευμα παρὰ τὸ ἀγρός.

Ὁ νεωστὶ ἐκχερσωθεὶς ἀγρός. Ἦδη παρὰ IBekker
Anecd. Graec. 340,16 «ἀγρεύματα τὰ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας
κτῆματα Σόλων εἶπε». Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 153.

ἄγρεμα τό, (II) Ζάκ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἄγρευμα παρὰ τὸ ἄγρα.

Ἀλιεῖα ἰχθύων καὶ οἱ ἀλιευθέντες ἰχθύες: Σήμερα
θὰ ἔχωμε ἄγρεμα πολὺ.

ἀγρέστα ἡ, Καλαβρ. (Μπόβ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *agresto*.

Ἄωρος σταφυλὴ ἐνθ' ἂν.: Φέρε μου ἀγρέστα νὰ φκειά-
σω τὴν ἀλιάδα Λακων. Συνών. ἀγουρίδα 1.

ἀγρεύω Λακων.

Τὸ ἀρχ. ἀγρεύω.

Ἐπὶ ἰχθύων, ἀλιεύω: Πῆγαν κι ἄγρευαν ψάρια.

ἀγρία ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρι. κ. ἀ.) ἀγρία Λακων.
Θεσσ. (Μαγνησ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Σκίαθ. Σκῦρ. Χίος

Θηλ. τοῦ ἐπιθ. ἄγριος ὡς οὐς. κατὰ παράλειψιν τοῦ
οὐς. βοτάνη ἢ γῆ. Ἡ λ. καὶ παρ' Ἑλλάδ. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ.
ἐν Λαογρ. 9 (1926) 441.

1) Κατὰ παράλειψιν τοῦ βοτάνη, ἄγρωσις ἢ ἔρπουσα
(*agropyrum repens*) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Σκίαθ. Σκῦρ. Χίος:
Φρ. Ἐφαγε ἡ ράχ' σου ἀγρία (ἐπὶ τῶν παλαιόντων παίδων
περὶ τοῦ ἡττηθέντος) Σαρεκκλ. Ἦδη μεσν. Πβ. Σουίδ.
«ἄγρωσις» εἶδος βοτάνης [ἢ κοινῶς ἀγρία]. Συνών.
ἀγριάδα (I) 5 γ. 2) Κατὰ παράλειψιν τοῦ γῆ, ἀγρός
παραποτάμιος καλυπτόμενος συνήθως ὑπὸ τῶν πλημμυ-
ρῶν Εὐβ. (Αὐλωνάρι. κ. ἀ.): Ἀφῆκα τὴν ἀγρία ἀσπαρτη,
γιατὶ φοβῶμαι τὸ ποτάμι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ. Θεσσ.
(Μαγνησ.)

ἄγρια ἐπίρρ. κοιν. ἄγρᾶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κο-
τύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἄγρᾶ Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος.

Μὲ τρόπον ἄγριον, ἀγρίως, συνήθως μετὰ τοῦ βλέπω,
ὁμιλῶ κττ.: Μὲ βλέπει - με κοιτάζει - μοῦ μιλεῖ ἄγρια κοιν.
Ἀγρᾶ ἄγρᾶ ἐτέρσε με κ' ἐδέβεν (με ἀγριοκοίταξε καὶ ἐπέ-
ρασε) Χαλδ. Μὴ συντρίαινις ἀτον ἄγρᾶ (μὴ τοῦ ὁμιλῆς ἄγρια)

